

200704964/1.

Datum uitspraak: 26 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 06/49706 en 06/49704 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 5 juli 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd afgewezen.

Bij besluit van 15 september 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juli 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

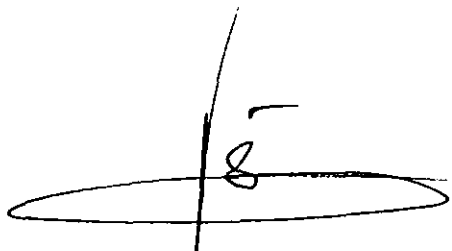
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 september 2007

91-540.

Verzonden: 26 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nrs: AWB 06 / 49706 BEPTDN + AWB 06 / 49704 BEPTDN

UITSpraak van de voorzieningenrechter in vreemdelingenzaken met toepassing van artikel 8:86 van de Algemene wet bestuursrecht, tevens uitspraak op het verzoek om toepassing van artikel 8:81 van deze wet in het geding tussen:

eiser,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 15 september 2006.

Kenmerk: 5320.00.5336.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 24 mei 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie, als het bevoegde bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder het namens eiser ingediende bezwaarschrift tegen zijn besluit van 12 juni 2006 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder afwijzend beslist op de aanvraag van eiser tot het verlengen van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

Tegen het besluit van 15 september 2006 is namens eiser op 11 oktober 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank en is voorts de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht ter zake een voorlopige voorziening, als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb, te treffen.

Aanvulling van de gronden waarop het verzoek annex beroep berust heeft plaatsgevonden bij brieven van 7 november 2006, 5 december 2006 en 21 en 22 mei 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek en ongegrondverklaring van het beroep met toepassing van artikel 8:86 van de Awb.

Het beroep is behandeld ter zitting van 24 mei 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. P. Ograjensek, advocaat te Echt. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. R.R. Berkhout, ambtenaar ten departemente. Tevens was aanwezig G. Minic, tolk in de Servo-Kroatische taal.

II. OVERWEGINGEN

In artikel 8:81, eerste lid, van de Awb is onder meer bepaald dat, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening kan treffen indien onverwijde spoed, gelet op de betrokken belangen dat vereist.

Het verzoek als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb is gedaan terwijl beroep is ingesteld bij de rechtbank. Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, van de Awb kan de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien hij van oordeel is dat na het onderzoek ter zitting nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Op deze bevoegdheid van de voorzieningenrechter zijn partijen gewezen in de kennisgeving van de behandeling van het verzoek ter zitting.

Na kennisneming van de stukken en na de behandeling van het verzoek ter zitting is de voorzieningenrechter van oordeel dat nader onderzoek aan de beoordeling van de zaak niet kan bijdragen. Ook overigens is niet gebleken van feiten of omstandigheden, die zich tegen toepassing van het bepaalde in artikel 8:86, eerste lid, van de Awb verzetten. De voorzieningenrechter doet dan ook onmiddellijk uitspraak in de hoofdzaak en overweegt daartoe het volgende.

Eiser is geboren op _____ en heeft de Joegoslavische nationaliteit. Bij beschikking van 20 april 2005 is eiser met ingang van 14 maart 2005 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met de beperking 'verblijf bij echtgenote', geldig tot 14 maart 2006. Op 13 januari 2006, bij verweerder ontvangen op 16 januari 2006, heeft eiser een aanvraag ingediend om verlenging van de geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning, zoals vermeld in rubriek I.

Verweerder heeft in het bestreden besluit zijn standpunt gehandhaafd dat de aanvraag dient te worden afgewezen, nu eiser, noch zijn echtgenote bij wie hij verblijf beoogt, zelfstandig over voldoende duurzame middelen van bestaan beschikt. Daarnaast levert de afwijzing van de verlenging van de verblijfsvergunning geen schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Eiser heeft hiertegen aangevoerd dat de bestreden beslissing geen stand kan houden wegens strijd met het zorgvuldigheds- en het motiveringsbeginsel.

Eiser en zijn echtgenote voldoen namelijk wel degelijk aan de inkomenseis van € 1.142,34 netto per maand exclusief vakantietoelage. In de bezwaarfase is reeds naar voren gebracht dat eiser beschikt over duurzame middelen van bestaan. Op 12 september 2006 heeft verweerder bericht dat de beslissing op bezwaar vertraging zal oplopen en dat niet binnen de wettelijke termijn beslist zal kunnen worden. Eiser is vervolgens op 15 september 2006 in dienst getreden bij _____. Hiermee verdient eiser een bedrag van € 438,75 per maand exclusief vakantietoelage. Bij schrijven van 15 september 2006 heeft eiser verweerder op de hoogte gebracht van deze nieuwe arbeidsovereenkomst. Ten onrechte is deze informatie niet door verweerder meegenomen bij het nemen van de beslissing op bezwaar. Dit terwijl de informatie tijdig was ingezonden; de beslissing op bezwaar is immers eerst op 18 september 2006 verzonden en derhalve pas op dat moment aan eiser bekend gemaakt. Bovendien mocht eiser er, gelet op de hiervoor genoemde mededeling van 12 september 2006, op vertrouwen dat verweerder op korte termijn geen beslissing zou nemen op het bezwaarschrift. In ieder geval was het zorgvuldig geweest indien verweerder voorafgaand aan het nemen van de beslissing op bezwaar contact had opgenomen met eiser, dan wel zijn gemachtigde, om te informeren of er nog nieuwe ontwikkelingen waren die van belang waren voor de beoordeling van het bezwaarschrift. Hiervan is niet gebleken.

Daarnaast zijn de gevolgen van het vasthouden aan het zogeheten middelenvereiste onevenredig voor eiser en zijn echtgenote in verhouding tot de met dat middelenvereiste te dienen doelen. Er wordt onvoldoende rekening gehouden met de belangen van eiser en zijn gezin. Erkend wordt dat de echtgenote van eiser in maart 2005 bij een van haar werkgevers ontslag heeft genomen. Zij heeft verweerder geïnformeerd omtrent de reden van dit ontslag. Bij een definitieve afwijzing van de verlengingsaanvraag is eiser genoodzaakt terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar opnieuw een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) aan te vragen. Dit heeft tot gevolg dat hij niet in staat is zijn werkzaamheden bij zijn huidige werkgever voort te zetten, waardoor deze aanvraag voor een mvv zal worden

afgewezen. Gevolg hiervan is dat eiser duurzaam van zijn vrouw en kinderen gescheiden zal raken, hetgeen een schending oplevert van artikel 8 EVRM. Daar komt bij dat zowel de echtgenote van eiser als de twee kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben, zodat van hen niet gevergd kan worden zich in de Federale Republiek Joegoslavië (hierna: FRJ) te vestigen. De kinderen zijn nog nooit in de FRJ geweest en spreken de taal nauwelijks. Bovendien is de echtgenote van eiser als vluchteling hier in Nederland toegelaten. Gelet hierop dient dan ook het belang van eiser om bij zijn gezin te verblijven op grond van een verlengde verblijfsvergunning te prevaleren.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Het geschil spitst zich toe op de vraag of aannemelijk is dat eiser en zijn echtgenote duurzaam en zelfstandig beschikken over voldoende middelen van bestaan en of de weigering de onderhavige verblijfsvergunning van eiser te verlengen in strijd is met artikel 8 EVRM.

Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien:

- a. internationale verplichtingen daartoe nopen;
- b. met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, of
- c. klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet meer zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel de persoon bij wie de vreemdeling verblijft niet meer zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Artikel 3.73 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) bevat een opsomming van relevante bestaansmiddelen. In artikel 3.74 van het Vb 2000 is bepaald wanneer bestaansmiddelen als voldoende kunnen worden aangemerkt.

Ingevolge artikel 3.75, eerste lid, van het Vb 2000 zijn de in artikel 16, eerste lid, onder c van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan duurzaam, indien zij nog één jaar beschikbaar zijn op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven. Ingevolge het derde lid van dit artikel zijn, in afwijking van het eerste lid, middelen van bestaan verkregen uit arbeid in loondienst eveneens duurzaam, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie jaren voldoende middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn.

Ingevolge artikel 3.85, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, niet op grond van artikel 18, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 afgewezen, indien de vreemdeling en degene bij wie hij als gezinslid verblijft gezamenlijk zelfstandig en duurzaam beschikken over een netto-inkomen als bedoeld in artikel 3.74, onder a, van het

Vb 2000.

Verweerder heeft zich onder verwijzing naar het ten tijde van het bestreden besluit geldende beleid in paragraaf B1/2.2.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), op het standpunt gesteld dat eiser niet beschikt over duurzame middelen van bestaan nu hij werkt op basis van een uitzendovereenkomst, waarbij geen doorbetalingsverplichting geldt. Gelet op het onzekere karakter dat werken op basis van dergelijke arbeidsovereenkomsten kenmerkt, worden deze niet aangemerkt als inkomsten die nog één jaar beschikbaar zijn (op het tijdstip waarop de aanvraag wordt ontvangen of de beschikking wordt gegeven, dan wel op enig moment tussen beide tijdstippen). Zij zijn derhalve niet duurzaam in de zin van artikel 3.75, eerste lid, van het Vb 2000.

De voorzieningenrechter acht dit beleid niet kennelijk onredelijk. Hetgeen namens eiser daaromtrent is betoogd, namelijk dat er geen gebruik is gemaakt van het niet toepassen van deze doorbetalingsverplichting omdat eiser de gehele periode heeft gewerkt en dit altijd goed is gegaan, kan de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel leiden.

Bovendien heeft verweerder zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter terecht op het standpunt gesteld dat eiser en zijn echtgenote niet beschikken over voldoende middelen van bestaan. Hierbij is door verweerder in overweging genomen dat rekening wordt gehouden met starters op de arbeidsmarkt en de omstandigheid dat een werknemer niet direct over een arbeidsovereenkomst voor ten minste een jaar zal beschikken. Daarom worden inkomsten uit arbeid in loondienst eveneens als duurzaam beschouwd, indien op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen of de beschikking wordt gegeven gedurende een ononderbroken periode van drie jaren voldoende middelen van bestaan uit arbeid in loondienst zijn verworven en de middelen van bestaan gedurende nog zes maanden beschikbaar zijn. Echter niet is gebleken dat (de echtgenote van) eiser over een periode van drie jaar voorafgaand aan de aanvraag om verlenging heeft beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Daarnaast volgt uit het ten tijde van het bestreden besluit geldende beleid in B2/5.2.2 Vc 2000 dat een aanvraag om verlenging niet wordt afgewezen om de enkele reden dat de middelen van bestaan niet duurzaam zijn, indien eiser wel over zelfstandig verworven inkomsten beschikt die voldoende zijn en gedurende het jaar direct voorafgaand aan het tijdstip waarop de aanvraag werd ingediend steeds voldoende zijn geweest. Hiervan is in het onderhavige geval echter ook geen sprake.

Ook dit onderdeel van het beleid acht de voorzieningenrechter niet kennelijk onredelijk.

Voorts volgt de voorzieningenrechter verweerder in diens stelling dat er geen rechten ontleend kunnen worden aan de door verweerder verstuurd brief van 12 september 2006, waarin wordt gesteld dat de beslissing op bezwaar vertraging zal oplopen en niet binnen de wettelijke termijn beslist zal kunnen worden. De door eiser aangegeven dienstbetrekking bij de firma kan daarom evenmin leiden tot de conclusie dat er over voldoende middelen van bestaan wordt beschikt, aangezien eiser niet heeft aangetoond dat hij verweerder daaromtrent heeft geïnformeerd bij brief van 15 september 2006, nu niet is gebleken dat deze brief is ondertekend, is verzonden en is ontvangen door verweerder.

Het vorenstaande leidt de voorzieningenrechter tot de conclusie dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat in casu niet wordt voldaan aan het middelenvereiste. Hetgeen eiser overigens in dit kader heeft aangevoerd kan, gelet op de ex tunc toetsing, hier niet (meer) aan afdoen.

Voor zover eiser een beroep heeft gedaan op het bepaalde in artikel 4:84 van de Awb overweegt de voorzieningenrechter dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat niet gebleken is van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig bedoelde beleidsregels in dit geval zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen voor één of meer belanghebbenden, die onevenredig zouden zijn in verhouding

met de door de beleidsregels te dienen doelen. Evenmin is kunnen blijken dat strikte naleving van vorenvermelde beleidsregels, gelet op de strekking ervan en de onderliggende wettelijke regeling, in dit geval niet nodig is en bovendien een onevenredig nadeel zou opleveren voor één of meer belanghebbenden. Hierbij heeft verweerder mogen betrekken dat, indien ten tijde van de aanvraag van 14 maart 2005 om de eerste verlening van een verblijfsvergunning regulier, bekend was geweest dat de echtgenote van eiser per 11 maart 2005 ontslag had genomen bij één van haar twee werkgevers, eiser niet in het bezit zou zijn gesteld van een verblijfsvergunning.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 15 november 2004, gepubliceerd in JV 2005,42, is de voorzieningenrechter, anders dan namens verweerder ter zitting is betoogd, van oordeel dat eisers beroep op artikel 8 EVRM niet buiten de omvang van het geding valt. Immers, geen rechtsregel verbiedt dat, binnen de door de wet en de goede procesorde begrensde mogelijkheden, bij de beoordeling van het beroep gronden worden betrokken die na het nemen van het besluit op bezwaar zijn aangevoerd en niet als zodanig in bezwaar naar voren zijn gebracht. In het besluit in primo, dat in het thans bestreden besluit is herhaald en ingelast, heeft verweerder een overweging aan artikel 8 EVRM gewijd en ook ter zitting heeft verweerder daaromtrent, zij het subsidiair, een standpunt ingenomen. De voorzieningenrechter is niet kunnen blijken dat verweerder door het thans meenemen van deze beroepsgrond in zijn procesbelangen is geschaad.

Inhoudelijk wordt tenslotte het volgende overwogen.

Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover hier van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven. Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat niet in geschil is dat er in casu sprake is van familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Van inmenging in dit familie- of gezinsleven is naar het oordeel van de voorzieningenrechter, anders dan verweerder betoogt, eveneens sprake. De weigering eiser verblijf hier te lande toe te staan strekt er immers toe hem een (verlenging van een) verblijfstitel te ontnemen die hem tot het uitoefenen van het familie- of gezinsleven hier in Nederland in staat stelde. Eiser had immers rechtmatig verblijf op grond van artikel 8, onder a, van de Vw 2000.

Nu er sprake is van inmenging, dient de vraag te worden beantwoord of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

De voorzieningenrechter stelt vast dat de inmenging is voorzien bij de wet en plaatsvindt in het belang van het economisch welzijn van Nederland.

Desalniettemin dient beoordeeld te worden of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving. Deze beoordeling brengt een belangenafweging met zich mee. Daarbij is de betreffende afwijzingsgrond slechts één van de wegingsfactoren. Het enkele beroep op de algemene middelen hoeft op zichzelf dus niet doorslaggevend te zijn om de inmenging met een beroep op het economisch welzijn van Nederland te rechtvaardigen. Er zal tevens een toegespitste afweging dienen plaats te vinden tussen de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling en zijn gezinsleden anderzijds. Omstandigheden die daarbij een rol kunnen spelen zijn onder meer de leeftijd van het kind, de intensiteit van het gezinsleven met de overige in Nederland achterblijvende gezinsleden, de mate waarin van die gezinsleden kan worden gevergd dat zij

zich met de vreemdeling in diens herkomstland vestigen, de vraag of het gezinsleven is aangegaan tijdens verblijf op grond van een geldige verblijfsvergunning of tijdens illegaal verblijf in Nederland en de aard en de duur van het verblijfsrecht in Nederland.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat deze belangenafweging in het nadeel van eiser dient uit te vallen. Hierbij betreft de voorzieningenrechter dat eiser niet duurzaam over voldoende middelen van bestaan beschikt, zodat niet is uit te sluiten dat in de toekomst een beroep zal worden gedaan op de openbare middelen. Bovendien kan er niet aan worden voorbijgegaan dat aan eiser op 20 april 2005 een verblijfsvergunning is verleend op basis van door of namens eiser verstrekte onjuiste inkomensgegevens. De echtgenote van eiser had immers drie dagen voor de aanvraag ontslag genomen bij één van haar werkgevers, waarvan eiser wist of had kunnen weten dat bij bekendheid van deze juiste gegevens aan eiser geen verblijfsvergunning zou zijn verleend. Eiser en zijn echtgenote dragen zelf de verantwoordelijkheid voor genoemd handelen. Daar komt nog bij dat eiser slechts een jaar verblijf in Nederland heeft gehad op grond van voornoemde verblijfsvergunning. In de (zeer) jonge leeftijd van de kinderen ziet de voorzieningenrechter bovendien geen belemmering voor uitoefening van het familie- of gezinsleven in de FRJ. De voorzieningenrechter stelt daarbij vast dat de feitelijke toegang tot dat land gewaarborgd is, nu eisers echtgenote en de kinderen de Nederlandse nationaliteit bezitten. Tenslotte neemt de voorzieningenrechter nog in overweging dat uitoefening van het gezinsleven niet blijvend onmogelijk is gemaakt, nu niet valt uit te sluiten dat eiser in de toekomst wel aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning zal kunnen voldoen.

Gelet op het vorenstaande kan het beroep van eiser op artikel 8 EVRM niet slagen.

Tenslotte is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestreden besluit niet is genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. De voorzieningenrechter acht het bestreden besluit bovendien deugdelijk gemotiveerd.

Het voorgaande leidt ertoe dat het beroep ongegrond is.

Gelet op de omstandigheid dat uitspraak in de hoofdzaak wordt gedaan en het bestreden besluit daardoor niet langer onderwerp vormt van een door de rechter te beslissen geschil, bestaat er geen aanleiding meer voor het treffen van een voorlopige voorziening, zodat het daartoe strekkende verzoek zal worden afgewezen.

Mitsdien wordt, mede gelet op de artikelen 8:70, 8:84 en 8:86 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Aldus gedaan door mr. M. Hillen in tegenwoordigheid van mr. J.P.H. Welie als griffier en in het openbaar uitgesproken op

05 JUL 2007

w.g. J. Welie

w.g. M. Hillen

Voor eensluidend afschrift:
De wnd. griffier:

Verzonden op: 05 JUL 2007

Tegen de uitspraak in de hoofdzaak staat het rechtsmiddel hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 8:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Rechtbank 's-Gravenhage

Zitting houdende te Maastricht
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 1988, 6201 BZ Maastricht

AANTEKENEN en PER FAX

(0475) 48 22 68

Mevrouw mr. P. Ograjensek
Postbus 39
6100 AA Echt

II

HILKENS & CUYPERS	
advocaten	
INGEKOMEN	
05 JULI 2007	
Bezoekadres	
St. Annadal 1	
Doorgaans 6214 PA Maastricht	
client	Telefoon 043 - 3465465
derden	Fax 043 - 3465174

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk

vv zittingsfase VK
mevr N. van den Broek
043 - 3465210
043 - 3465174
5 juli 2007
procedurenummers 06/49706 en 06/49704 BEPTDN HI
Z9 WEJ
casusnummer
/ IND vovo/ PO

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp
Justitienummer
CRV-nummer

de procedures van E. Zulic te Roermond

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde procedures.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de uitspraak.

Hoogachtend,
griffier

EW001

Mr. H.G.M. Hilken *
Mr. J. Cuijpers
Mr. A. van den Eshoff **
Mr. P. Ograjensek

* Specialist Letselschades (lid LSA)
** Specialiste Familierecht (lid VFAS)
** Echtscheidingsbemiddelaar

Wilhelminalaan 232
Postbus 39, 6100 AA Echt
Tel.: 0475 - 48 50 80
Fax.: 0475 - 48 22 68
Internet: www.hilken.nl

Hilken ♦ Cuijpers ♦ van den Eshoff

A d v o c a t e n

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2007	
ZAAKNR.	200704964/1/1/2
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

fax 16 juli 2007

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

PER TELEFAX: 070-3651380
EN PER GEWONE POST

Echt, 16 juli 2007

Inzake : ' IND hb 07.7734.07

Uw ref. :

Geachte dames en heren,

Bijgaand gelieve u aan te treffen een hoger beroepschrift namens mijn cliënt dhr. te
, gericht tegen de uitspraak van de rechtbank te Maastricht d.d. 5 juli 2007 met kenmerk
AWB 06/49704 BEPTDN.

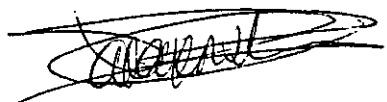
Per post zullen u de producties 2 t/m 5 worden toegezonden.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de
rekening courant van Hilken Cuijpers van den Eshoff Advocaten die is geopend bij de Raad van State.

Het betreft overigens een toegevoegde zaak. Een kopie van de toevoegingsaanvraag treft u bijgaand
aan.

In het vertrouwen u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd en in afwachting van uw berichten.

Hoogachtend,

P. Ograjensek

Hilken, Cuijpers, van den Eshoff Advocaten is een maatschap van twee praktijk BV's.
Opdrachten worden uitsluitend door de maatschap aanvaard. De maatschap is alleen aansprakelijk voor zover de verplicht afgesloten
beroepsaansprakelijkheidsverzekering dekking zal verlenen.

Een toevoeging werd aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch

HOGER BEROEPSCHRIFT

Raad van State

Te

's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2007	
ZAAKNR. 200704964/1/1/2	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

fax 17 juli 2007

Inzake

Naam :

Voornamen :

Woonplaats :

Adres :

Verder te noemen : appellant

Te deze zake woonplaats kiezende ten

Kantore van de advocaat en procureur : mr. P. Ograjensek

Kantoorhoudende te : 6101 JL Echt

Adres : Wilhelminalaan 232

Postadres : postbus 39, 6100 AA Echt

Welke tot het instellen van dit hoger beroepschrift bepaaldelijk is gevolmachtigd en als zodanig in rechte zal optreden.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van Hilkens Cuijpers van den Eshoff Advocaten die is geopend bij de Raad van State.

Verweerder in deze is:

Naam

: DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE;

IMMIGRATIE- EN NATURALISATIEDIENST

Postadres

: Postbus 118

5201 AC 's-HERTOGENBOSCH

Appellant, wonende te , voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mevr. mr. P. Ograjensek advocaat en procureur, welke tot het instellen van dit hoger beroepschrift door appellante bepaaldelijk is gevolmachtigd, kantoorhoudende aan de Wilhelminalaan 232, Postbus 39, 6100 AA te Echt, dient hierbij een hoger beroepschrift in.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage nevenzittingsplaats Maastricht van 5 juli 2007, verzonden diezelfde dag (AWB 06/49704 BEPTDN) waarin deze het beroepschrift van appellant ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (**productie 1**).

Hetgeen in het kader van de beroepsprocedure reeds eerder door appellant naar voren werd gebracht, dient hier als herhaald en ingelast te worden beschouwd. Als **productie 2** wordt hierbij overgelegd het beroepschrift d.d. 7 november 2006, het aanvullend beroepschrift d.d. 5 december 2006 (**productie 3**), het aanvullend beroepschrift d.d. 21 mei 2007 (**productie 4**), het aanvullend beroepschrift d.d. 22 mei 2007 (**productie 5**).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellante is van mening dat er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven'*, zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Grief 1.

De voorzieningenrechter overweegt ten onrechte dat het beleid neergelegd in paragraaf B1/2.2.3 niet kennelijk onredelijk is. Hetgeen namens eiser daaromtrent is betoogd, namelijk dat er geen gebruik is gemaakt van het niet toepassen van deze doorbetalingsverplichting omdat appellant de gehele periode heeft gewerkt en dit altijd goed is gegaan, kan de voorzieningenrechter niet tot een ander oordeel leiden.

TOELICHTING:

Appellant stelt zich op het standpunt dat het beleid neergelegd in paragraaf B1/2.2.3 in zijn geval wel degelijk kennelijk onredelijk is. Appellant en zijn echtgenote hebben wel degelijk voldoende inkomen om te voldoen aan de inkomenseis van €1.142,34 netto per maand excl. vakantietoeslag. Ook heeft appellant de Immigratie- en Naturalisatiedienst hiervan tijdig in kennis gesteld, dus voor het nemen

van de beslissing op bezwaar. In de beroepsfase werden ter aanvullende onderbouwing van dit standpunt door appellant en zijn echtgenote diverse loonstroken overgelegd.

De echtgenote van appellant verdient een salaris van netto €768,84 exclusief vakantietoeslag bij de Onderwijsbond CNV. De IND was hiervan op de hoogte, gezien de overwegingen in de primaire verlengingsbeslissing d.d. 12 juni 2006. De huidige betrekkingsomvang van haar parttime dienstverband werd in de periode 1 november 2006 tot maximaal 1 maart 2007 uitgebreid naar een fulltime aanstelling, hetgeen uiteraard een toename van haar inkomsten opleverde.

Ook werden bij aanvullend beroepschrift de loonstroken van appellant overgelegd over de periode welke hij heeft gewerkt via Select Uitzendbureau. Per maand verdiende appellant gemiddeld een bedrag van € 949,16. Tevens werden bij aanvullend beroepschrift kopieën overgelegd van het rekeningoverzicht van appellant. Hieruit volgt dat appellant op 5 september 2006 van M.G. International een bedrag van €1.174,00 heeft ontvangen aan salaris wegens werkzaamheden verricht in augustus 2006. In de maand juli 2006 heeft appellant via Tempo Team gewerkt. Doordat zijn verblijfsvergunning niet werd verlengd heeft Tempo Team appellant eerst in december 2006 uitbetaald. Aldus voldeden appellant en zijn echtgenote feitelijk immer aan de inkomenseis.

De werkgever van appellant , heeft aangegeven dat hij eind juni/begin juli 2006 telefonisch contact heeft gehad met de IND aangaande het in dienst nemen van dhr. . Hij heeft met een medewerkster van de infolijn specifiek gesproken over dhr. en heeft van haar informatie verkregen in verband met zijn situatie. Het was aldus bij verweerder reeds eind juni/begin juli 2006 bekend dat zou overgaan tot in dienst neming van dhr. . Een en ander wordt middels de overgelegde verklaring van onderbouwd.

Vanaf 15 september 2006 is appellant in dienst bij te . Appellant verdient een bedrag van €438,75 netto per maand exclusief vakantietoeslag. Inmiddels heeft de arbeidsovereenkomst met appellant verlengd.

Dat er geen zekerheid zou bestaan over het antwoord op de vraag of appellant al dan niet voor de duur van tenminste een jaar zou beschikken over voldoende middelen van bestaan, dient volgens appellant tevens worden gekeken naar de feitelijke situatie. Gezien de door appellant en zijn echtgenote overgelegde bewijsstukken in de bezwaar- en beroepsfase moge duidelijk zijn dat zij voldeden aan de inkomenseis. Door appellant werd nimmer een beroep gedaan op de publieke kas. Geen van de werkgevers van appellant deden een beroep op de uitsluiting van de loondoorbetalingsverplichting.

Het beleid zoals neergelegd in paragraaf B1/2.2.3. acht appellant dan ook in zijn geval zoals hierboven omschreven kennelijk onredelijk. Het oordeel van de voorzieningenrechter kan dan ook op dit punt geen stand houden.

Grief 2.

Daarnaast overweegt de voorzieningenrechter ten onrechte dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser en zijn echtgenote niet beschikken over voldoende middelen van bestaan.

TOELICHTING

Gezien hetgeen hierboven onder te toelichting op Grief 1 naar voren werd gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – stelt appellant zich op het standpunt wel degelijk te beschikken over voldoende middelen van bestaan. Verweerder heeft zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat dit niet het geval zou zijn. Dat er in het geval van appellant sprake was van flexibele arbeidsovereenkomsten kan hieraan geen afbreuk doen. De overweging van de voorzieningenrechter is op dit punt dan ook onjuist en kan geen stand houden.

Grief 3.

Ook volgt de voorzieningenrechter verweerder ten onrechte in diens stelling dat er geen rechten ontleend kunnen worden aan de door verweerder gestuurde brief van 12 september 2006

TOELICHTING

IND heeft appellant d.d. 12 september 2006 bericht dat de beslissing op bezwaar vertraging zal oplopen en dat niet binnen de wettelijke termijn beslist zal kunnen worden. De IND geeft aan uiterlijk over zes maanden te zullen beslissen op het bezwaarschrift. Gezien deze berichtgeving van de IND ging appellant er dan ook van uit dat het nog geruime tijd, in ieder geval nog enkele maanden zou duren, voordat beslist zou worden op het bezwaarschrift. Appellant verkeerde daardoor dan ook in de veronderstelling dat er nog voldoende tijd zou zijn het bezwaarschrift aan te vullen.

Bij brief van 15 september 2006 heeft appellant de IND op de hoogte gebracht van zijn nieuwe arbeidsovereenkomst bij . Het verbaasde appellant dan ook reeds rond 20 september 2006 een beslissing van de IND te ontvangen op het ingezonden bezwaarschrift. In deze beslissing werd in het geheel niet gerefereerd aan de door appellant ingezonden arbeidsovereenkomst. Ten onrechte is door de IND de door appellant ingezonden informatie omtrent zijn nieuwe arbeidsovereenkomst niet meegenomen bij het nemen van de beslissing op het bezwaar. Dit terwijl

deze informatie door appellant tijdig was ingezonden, de beslissing op bezwaar is immers eerst op 18 september 2006 verzonden en dus pas op dat moment aan appellant bekend gemaakt.

Appellant mocht er gezien de mededeling van de IND d.d. 12 september 2006 op vertrouwen dat de IND op korte termijn geen beslissing zou nemen op het bezwaarschrift en dus zijn tijdig ingezonden nieuwe arbeidsovereenkomst zou meenemen bij het nemen van de beslissing op bezwaar. De beslissing op bezwaar is dan ook op onjuiste gronden tot stand gekomen.

Gezien het door de IND gewekte vertrouwen bij appellant was het in ieder geval zorgvuldig geweest indien de IND voorafgaand aan het nemen van de beslissing op bezwaar contact had opgenomen met appellant dan wel zijn gemachtigde om te informeren of er nog nieuwe ontwikkelingen waren die van belang waren voor de beoordeling van het bezwaarschrift. Hiervan is niet gebleken.

De stelling van de voorzieningenrechter dat appellant aan de brief van de IND d.d. 12 september 2006 geen rechten zou kunnen ontleen kan volgens appellant geen stand houden. Wat is het doel van het zenden van de brief als appellant daaraan geen enkele consequenties mag verbinden? Het spreekt toch voor zich dat een brief met een dergelijke inhoud verwachtingen opwekt bij zijn ontvanger? De overweging van de voorzieningenrechter kan dan ook geen stand houden.

Grief 4.

De voorzieningenrechter overweegt ten onrechte dat de door eiser aangegeane dienstbetrekking bij de firma evenmin kan leiden tot de conclusie dat er over voldoende middelen van bestaan wordt beschikt, nu niet is gebleken dat deze brief is ondertekend, is verzonden en is ontvangen door verweerder.

TOELICHTING

Appellant heeft per gewone post een kopie van de arbeidsovereenkomst verzonden aan verweerder. Aangezien appellant zich realiseerde dat hij verweerder zo snel mogelijk van wijzigingen in zijn persoonlijke omstandigheden op de hoogte diende stellen, werd een kopie van de arbeidsovereenkomst zo snel mogelijk naar verweerder verzonden. In zijn haast heeft appellant nagelaten dit schrijven aangetekend te verzenden, dan wel een kopie van de brief te maken voor zijn eigen administratie.

Bij aanvullend beroepsschrift kon dan ook enkel een uitdraai van het Word bestand worden overgelegd. Door verweerder werden geen verschoonbare redenen naar voren gebracht waarom deze de door appellant verzonden brief niet had ontvangen. De echtgenote van appellant was getuige van

verzending van de brief. Appellant heeft dan ook voldoende aangetoond de brief te hebben verzonden, verweerder dient aan te geven waarom de brief in haar administratie niet werd geadministreerd, dan wel zoek raakte.

Grief 5.

Ten onrechte concludeert te de voorzieningenrechter dan ook dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet wordt voldaan aan het middelenvereiste. Hetgeen eiser overigens in dit kader heeft aangevoerd kan, gelet op de ex tunc toetsing, hier niet (meer) aan afdoen.

TOELICHTING

Gezien hetgeen onder de toelichting op Grief 1 t/m 4 naar voren werd gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – stelt appellant zich op het standpunt wel degelijk te hebben voldaan aan het middelenvereiste.

Appellant stelt zich op het standpunt dat gezien de bijzondere omstandigheden welke door hem naar voren werden gebracht in onderhavige kwestie dan ook ex nunc getoetst dient te worden, dit mede gezien de belangen van zijn familieleden in deze, lettende op artikel 8 EVRM zoals hieronder nog uitgebreid zal worden toegelicht. Er had dan ook gebruik gemaakt moeten worden van de inherente afwijkingsbevoegdheid. Ten onrechte is dit nagelaten. Verwezen wordt naar hetgeen hieromtrent onder de toelichting op Grief 6 naar voren wordt gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – . Het oordeel van de voorzieningenrechter kan op dit punt dan ook geen stand houden.

Grief 6.

Vervolgens overweegt de voorzieningenrechter ten onrechte dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat niet gebleken is van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig bedoelde beleidsregels in dit geval zou leiden tot nadelige of voordelige gevolgen, die onevenredig zouden zijn in verhouding met de door de beleidsregels te dienen doelen. Evenmin is kunnen blijken dat strikte naleving van vorenmelde beleidsregels, gelet op de strekking ervan en de onderliggende wettelijke regeling, in dit geval niet nodig is en Bovendien een onevenredig nadeel zou opleveren voor een of meer belanghebbenden.

TOELICHTING

Gezien hetgeen onder de toelichting op Grief 1 t/m 5 naar voren werd gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – stelt appellant zich op het standpunt dat in zijn

geval wel degelijk sprake is van zodanige bijzondere feiten en omstandigheden dat een beslissing overeenkomstig de bedoelde beleidsregels in zijn geval leiden tot nadelige gevolgen welke onevenredig zijn in verhouding met de door de beleidsregels te dienen doelen. Tevens is gebleken dat strikte naleving van vorenmelde beleidsregels in dit geval niet nodig is en bovendien een onevenredig nadeel zou opleveren voor een of meer belanghebbenden.

Kort wijst appellant op het zijn reeds naar voren gebrachte standpunt dat hij en zijn echtgenote gezamenlijk feitelijk wel degelijk beschikken en beschikken over voldoende inkomsten. Daarnaast zijn de belangen van zijn echtgenote en zijn minderjarige kinderen – welke belangen uitvoerig in de navolgende grieven uiteengezet zullen worden – reden af te wijken van de beleidsregels, dit in verband met de schending van artikel 8 EVRM. De belangen van appellant en zijn familie dienen in dit verband te prevaleren boven de belangen van de IND.

Grief 7.

De voorzieningenrechter oordeelt ten onrechte dat de belangenafweging, in het kader van de beoordeling of de inmenging in het familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM noodzakelijk is in een democratische samenleving, in het nadeel van eiser dient uit te vallen.

TOELICHTING

Door verlening van de verblijfsvergunning op 20 april 2005 is appellant door de IND in de gelegenheid gesteld gezinsleven en family life met zijn gezin uit te oefenen. De echtgenote van appellant heeft inderdaad in maart 2005 bij een van haar twee werkgevers ontslag genomen. Zij heeft de IND geïnformeerd omtrent de reden van het ontslag. Gezien de reden van het ontslag – de verzorging van haar kind en de geboorte van haar twee kind plus de lange reistijd – oftewel het was een zeer drukke periode, is het appellant ontschoten de IND hieromtrent direct te informeren. Echter appellant heeft nimmer informatie voor de IND willen achterhouden, vandaar dat hij de IND een schrijven heeft toegezonden waarin een en ander wordt uitgelegd.

Door thans de uitoefening van zijn gezins- en familieleven te belemmeren door aan appellant geen voortgezet verblijf toe te staan stelt appellant zich op het standpunt dat er sprake is van een ongerechtvaardigde inmenging in de uitoefening van zijn gezins- en familieleven. Appellant stelt zich op het standpunt dat op de IND een negatieve verplichting rust zich niet in te mengen in zijn gezins- en familieleven. Deze inmenging is niet noodzakelijk in een democratische samenleving. Het belang van appellant om bij zijn gezin te kunnen verblijven dient dan ook te prevaleren.

Bij een definitieve afwijzing van de verlengingsaanvraag is appellant genoodzaakt terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar opnieuw een mvv aan te vragen voor verblijf bij zijn echtgenote. Hij is dan niet in de gelegenheid zijn werkzaamheden bij zijn huidige werkgever voort te zetten. Deze inkomsten kunnen dan ook niet meetellen voor de inkomenseis. Aangezien appellant en zijn echtgenote thans twee kinderen hebben, is het voor de echtgenote van appellant niet mogelijk meer uren te werken, eerder minder, zeker gezien het feit dat zij dan alleen staat voor de zorg van hun twee kinderen. Een en ander zal tot gevolg hebben dat een volgende mvv-aanvraag zal worden afgewezen omdat de echtgenote van appellant zelfstandig niet zal kunnen voldoen aan het inkomensvereiste. Appellant zal daardoor duurzaam van zijn vrouw en kinderen gescheiden raken hetgeen een schending oplevert van artikel 8 EVRM. Er zal dus geen sprake zijn van een tijdelijke scheiding.

De enige optie die het gezin dan heeft om bij elkaar te kunnen zijn is terugkeer naar de FRJ. De echtgenote van appellant is echter in 1992 als asielzoekster naar Nederland gekomen en is toegelaten als vluchteling, zij heeft in 1997 de Nederlandse nationaliteit gekregen. Appellant en zijn echtgenote hebben twee kinderen. Dochter is geboren op uit een eerder huwelijk van de echtgenote van appellant en heeft de Nederlandse nationaliteit. Appellant voedt haar op als zijn eigen dochter. Dochter is op geboren en heeft ook de Nederlandse nationaliteit.

Het kan van de echtgenote van appellant en zijn kinderen niet gevergd worden terug te keren naar de FRJ, zijn echtgenote is immers als vluchteling toegelaten in Nederland. Dat zij inmiddels de Nederlandse nationaliteit bezit doet niet af aan het feit dat van haar niet gevergd kan worden terug te keren naar het voormalig Joegoslavië, het land waaruit zij destijds gevlucht is.

De kinderen bezitten de Nederlandse nationaliteit, zij zijn nooit in de FRJ geweest, spreken de taal nauwelijks. is negen jaar oud, gaat in Nederland naar school en heeft hier vriendinnetjes, zij is inmiddels geworteld in de Nederlandse samenleving.

Appellant verblijft inmiddels ruim twee jaar in Nederland. Gezien hetgeen naar voren is gebracht dient dan ook het belang van appellant om bij zijn gezin te verblijven op grond van een verlengde verblijfsvergunning te prevaleren. Aangezien appellant thans over een baan met voldoende inkomen beschikt en hier in de toekomst ook nog over kan beschikken, zal door appellant geen beroep worden gedaan op de openbare kas.

De belangenafweging dient dan ook in het voordeel van appellant en zijn gezin uit te vallen.

Grief 8.

Tenslotte overweegt de voorzieningenrechter ten onrechte dat de uitoefening van het gezinsleven niet blijvend onmogelijk is gemaakt nu niet valt uit te sluiten dat eiser in de toekomst wel aan de voorwaarden voor verlening van een verblijfsvergunning zal kunnen voldoen.

TOELICHTING

Gezien hetgeen hierboven onder de toelichting op Grief 7 naar voren is gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – moge duidelijk zijn dat door het niet verlengen van de verblijfsvergunning de uitoefening van het gezinsleven tussen appellant en zijn echtgenote en minderjarige kinderen wel degelijk blijvend onmogelijk wordt gemaakt.

Het is uitgesloten dat de echtgenote zal voldoen aan de middeleneis indien zij als alleenstaande ouder de zorg heeft voor twee minderjarige kinderen. Het kan van haar niet gevergd worden een fulltime dienstverband te aanvaarden, het wordt voor haar dan onmogelijk haar kinderen deugdelijk te verzorgen. Een groot deel van de inkomsten zal dan bovendien opgaan aan kinderopvang. Het gezin zal blijvend gescheiden van elkaar blijven.

Zoals hierboven uitgebreid werd betoogd kan het van de echtgenote van appellant en zijn minderjarige kinderen niet verwacht worden terug te keren naar het voormalig Joegoslavië.

De overwegingen van de voorzieningenrechter kunnen dan ook geen stand houden.

Grief 9.

De voorzieningenrechter overweegt dan ook ten onrechte dat het beroep van eiser op artikel 8 EVRM niet kan slagen.

TOELICHTING

Gezien hetgeen hierboven onder de toelichting op Grief 7 en 8 naar voren is gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – stelt appellant zich op het standpunt dat het beroep op artikel 8 EVRM wel degelijk dient te slagen.

De voorzieningenrechter overweegt dan ook ten onrechte dat het beroep van eiser op artikel 8 EVRM niet kan slagen.

Grief 10.

De voorzieningenrechter oordeelt ten onrechte dat het bestreden besluit niet is genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten onrechte acht de voorzieningenrechter het bestreden besluit deugdelijk gemotiveerd.

TOELICHTING

Gezien hetgeen hierboven onder de toelichting op Grief 1 t/m 9 – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – naar voren is gebracht, heeft de voorzieningenrechter ten onrechte geoordeeld dat het bestreden besluit niet genomen is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel dan wel deugdelijk gemotiveerd zou zin.

Grief 11.

Ten onrechte wordt het beroep ongegrond verklaard.

TOELICHTING:

Gezien hetgeen hierboven onder de toelichting op Grief 1 t/m 10 – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – naar voren is gebracht, heeft de rechtbank ten onrechte het beroep schrift ongegrond verklaard.

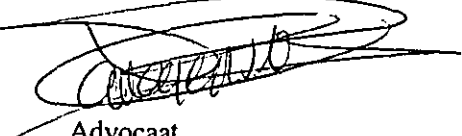
Conclusie:

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellante in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellante dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellante uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat de verblijfsvergunning regulier van appellant zal worden verlengd;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Echt, 16 juli 2007

Advocaat